

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Ateliér pro životní prostředí, o.s.**, se sídlem Ve Svahu 1, Praha 4, zastoupeného JUDr. Ondřejem Tošnerem, advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: **TROJA REAL a.s.**, se sídlem Bítovská 1227/60, Praha 4, zast. pověřeným členem představenstva Mgr. P, K., advokátem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2012, č. j. S-MHMP-903543/2011/OOP-V-541/R-131/Pp, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2013, č. j. 11 A 59/2012 - 34,

t a k t o :

Návrh na **přiznání odkladného účinku** kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Podanou kasační stížností se osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 30. 7. 2013, č. j. 11 A 59/2012 – 34, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného, jímž bylo z části změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8 (dále jen „městský úřad“) ze dne 15. 6. 2011, čj. MCP8 059667/2011. Posledně uvedeným rozhodnutím bylo povoleno kácení dřevin rostoucích mimo les na pozemcích ve vlastnictví stěžovatele v katastrálním území Praha – Troja.

Současně s kasační stížností podal stěžovatel návrh, aby jí byl přiznán odkladný účinek dle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Opodstatněnost takového návrhu spatřuje v tom, že v důsledku zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2012, č. j. S-MHMP-903543/2011/OOP-V-541/R-131/Pp, mu nebude vydáno rozhodnutí o umístění stavby, o jehož vydání usiluje, a k němuž je povolení ke kácení dřevin nezbytné. Domnívá se, že nepřiznáním odkladného účinku by mu vznikla nepoměrně větší újma, jelikož by se značně zkomplikoval průběh územního řízení, do kterého již vložil „*podstatnou část finančních prostředků*“ na zpracování dokumentace ke stavebnímu záměru. Poukazuje rovněž na náklady spojené s vedením správního řízení a případným prodloužením realizace stavebního záměru. K návrhu dodává, že přiznáním odkladného účinku nemohou být dotčena práva třetích osob, neboť realizace kácení dřevin je možná až na základě stavebního povolení. Nelze navíc očekávat, že by stavební povolení nabylo právní moci dříve, než bude pravomocně rozhodnuto v nynější věci. Z uvedeného důvodu nemůže dojít ani k narušení důležitého veřejného zájmu v podobě ochrany dřevin. Naopak v rozporu s veřejným zájmem hodnotí stěžovatel nedůvodné prodlužování stavby, neboť dotčené nemovitosti jsou nevyužity a chátrají.

Žalovaný se k návrhu vyjádřil dne 18. 9. 2013 a uvedl, že s návrhem na přiznání odkladného účinku souhlasí. Žalobce se k návrhu nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud důvody pro přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti neshledal.

Kasační stížnost nemá podle § 107 s. ř. s. odkladný účinek, avšak Nejvyšší správní soud jej může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. „*Soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*“

Nejvyšší správní soud se již několikrát vyjádřil v tom smyslu, že institut odkladného účinku je svým charakterem mimořádný a k jeho aplikaci lze přistoupit pouze výjimečně. Tento názor pramení ze skutečnosti, že kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něhož by bylo možno odkladný účinek očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce popsaval v § 73 odst. 2 s. ř. s.

V oněch mimořádných případech však platí, že „*Odkladný účinek podle § 107 soudního řádu správního může být v řízení o kasační stížnosti přiznán a působit nejen ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí krajského soudu (či jeho části), ale i přímo ve vztahu ke správnímu rozhodnutí (či jeho části), k jehož přezkumu se dotýčné řízení před krajským soudem vedlo.*“ [podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005 - 96 (publikován ve sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. Sb. NSS 786/2006)]. Pro případy přiznání či nepřiznání odkladného účinku je společné, že z takového rozhodnutí nelze v žádném případě dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude o kasační stížnosti rozhodnuto ve věci samé (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, publikováno pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

V daném případě je hlavním důvodem pro přiznání odkladného účinku obava stěžovatele z komplikací při územním řízení. Pro řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku platí, že stěžovatel musí dostatečně podrobně a určitě tvrdit, že by pro něj následky rozhodnutí znamenaly újmu nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Na podporu svých tvrzení musí samozřejmě navrhnout provedení patřičných důkazů. Na straně stěžovatele je tedy jak břemeno tvrzení, tak břemeno důkazní. Samotné obavy z komplikací v územním řízení jsou však ve vztahu k posuzované věci pouze v rovině hypotetické či nedostatečně specifikované. Stěžovatel argumentuje tím, že do územního řízení vložil podstatnou část finančních prostředků na pořízení veškeré dokumentace. Vůbec ovšem nspecifikuje jejich výši, ani újmu, která mu jejich vynaložením vznikla, a to nepochybně i s přihlédnutím k tomu, že se jedná o prostředky, které již byly a musely být vynaloženy v každém případě. V dané situaci navíc není možné určit, zda budou prostředky na dokumentaci k územnímu řízení vynaloženy zbytečně či nikoli, neboť výsledek územního řízení nelze předvídat. Pokud by však bylo povolení ke kácení dřevin skutečně jedinou podmínkou bránící vydání územního rozhodnutí, bylo by neúčelné, aby takové rozhodnutí bylo vydáno dříve, než bude otázka kácení dřevin postavena na jisto. Ani újmu spojenou s prodloužením stavebního

pokračování

záměru a vedením správního řízení stěžovatel blíže nespecifikoval. Lze si např. představit, že stavba musí být dokončena v určitém termínu, jehož nedodržení může pro stěžovatele znamenat sankce, které by se v podstatné míře projeví v jeho hospodaření a přivodily mu úpadek či nutnost restrukturalizace. Nic podobného však stěžovatel netvrdí. V důsledku toho Nejvyšší správní soud nedisponuje dostatečnými podklady, aby mohl o nějaké nepoměrně větší újmě stěžovatele vůbec uvažovat. Obecně lze poznamenat, že stěžovatelova situace se nikterak neliší od běžného postavení jiných účastníků stavebních řízení, neboť jisté míře nejistoty je vystaven každý, kdo usiluje o vydání územního rozhodnutí, rozhodnutí o povolení stavby a dalších. Samotná nejistota však nemůže být důvodem pro přiznání odkladného účinku ve specifickém řízení o kasační stížnosti.

Lze konstatovat, že stěžovatel neprokázal újmu nepoměrně větší, než jaká by mohla vzniknout jiným osobám ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Tím stěžovatel nesplnil hned první hmotněprávní podmínku nezbytnou pro přiznání odkladného účinku – existenci nepoměrně větší újmy. Za takové situace nemůže Nejvyšší správní soud jinak, než návrh na přiznání odkladného účinku zamítnout.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. října 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu